

REFUGIATS

VEURE

Text reflexiu:

Benvolguda i estimada gent. Vosaltres a Catalunya, us pregunteu perquè tots aquests joves africans arriben a les nostres terres, què busquen, què volen... I jo des d'aquí em pregunto perquè tots aquests joves se'n van de la seva terra, què no troben, què no volen...

M'explicaré millor. Ahir a la tarda em va venir un jove a la parròquia. Què hi ha? Li pregunto, et veig alterat. En Jean t'ha vingut a veure? No, li dic, ja fa dies que no el veig. Se n'ha anat. On? No ho sabem. Se n'ha anat a l'aventura. Ell també? Sí. En Jean era el meu aprenent de pintor. Un noi amb un munt de qualitats. Si hagués estat català, amb les nostres oportunitats... Què farem? Em pregunta el noi. I aquest cop em surt un: Res. És un res sec. De cansament. D'una situació viscuda per enèsima vegada. Ja no puc fer res més. El jove es posa a plorar. Però el que el fa plorar no és que el seu amic se'n vagi, sinó la por que no torni. En Jean se n'ha anat. Com també se'n va anar en Moïse, com també se'n va anar l'aprenent paleta i el meu estimat Yao, la setmana abans del seu bateig i del seu examen per tenir el graduat escolar. Se'n va com se n'ha anat en Bernard. Se'n va com ha fugit en Daniel. Se'n van, senzillament, perquè aquí no tenen cap oportunitat. Son pobres. El veritable pobre no és el que no té res, sinó el que no té la possibilitat de tenir res. Joves

Grup de vida – DBdG

de 16 a 24 anys. Joves amb tota una vida per endavant. Se'n van de nit, perquè tenen por de veure el rostre de la seva mare. Se'n van de nit per no veure la noia que estimen ni els seus amics. Se'n van de nit, perquè també és de nit en el seu cor.

Em truquen per telèfon. El catequista d'una comunitat. Tenim un enterrament. De qui? D'un dels joves que va marxar. Teniu el cos al poble? No. L'han deixat en el camí. Han portat alguns cabells. És tot el que trobaran uns pares que es demanen què han fet malament. I em truquen d'un altre poble. El catequista. Te'n recordes d'en David? Sí. Com no me'n recordaré. S'ha mort a Costa de Marfil. De què? Silenci. La resposta ja la sé. S'ha mort de treballar en condicions precàries. S'ha mort de pobresa, de malaltia, d'enyorança. S'ha mort amb 19 anys perquè no és res més que un pobre africà de la regió de Savanes. I de sobte em venen tants de records. Els seus somriures, les seves converses, els seus desigs. Desigs senzills: Es volien casar, tenir mainada, una casa amb un camp per cultivar el blat de moro i algunes gallines. No desitjaven res més que poder viure. I ara em toca celebrar misses per ells. Jo volia casar-los, jo volia batejar els seus fills, jo volia celebrar la vida amb ells, i ara em toca plorar la mort amb els seus pares.

Per això tinc por d'arribar a Catalunya. Tinc por de veure les imatges del Mediterrani, de les valles de Ceuta i Melilla... Tinc por no només perquè veure els meus germans en Crist morts en algun racó, sinó perquè potser, en algun dels rostres hi reconeixeré l'un dels meus fills. I això, de ben segur, que m'acabarà de destrossar l'ànima. Tot i que em queda una esperança, perquè potser, qui ho sap, en algun racó mig amagat, trobaré un jove que ven productes a peu de carrer, i per sorpresa meva em cridarà, Pèrre Soler, i em giraré i el reconeixeré, i l'abraçaré, i cridaré a tothom: Mateu el vedell gras, perquè el meu fill que havia perdut, ara l'he trobat. El meu fill que era mort l'he trobat.

Curt: <https://www.youtube.com/watch?v=RBQ-loHfimQ> (Most Second a Day Video)

JUTJAR

Text bíblic: (Dt 26, 4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: “El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat.” «Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

▶ ACTUAR

- Aquesta imatge es troba en diverses voreres a diferents ciutats, com per exemple, a Barcelona. La gent quan hi camina per sobre, s'hi para constantment. Potser, per casualitat, te'n trobes una algun dia. Atura't-hi. Realment, els hi donem la benvinguda? Què creus que podries fer tu per donar la benvinguda als refugiats? Crea el teu logo i envia'l a jovesbisbatgirona@gmail.com que el compartirem a la nostra web. Fem que la gent pugui prendre'n consciència.
-
- La definició al diccionari del terme "Refugiat" és: "*Persona que, havent hagut d'abandonar la seva terra per motius polítics o a causa de catàstrofes naturals o d'una guerra, ha estat acollida en un país que no és el seu, sense poder gaudir dels mateixos drets que els autòctons.*" Ho trobes just? Què n'opines? Anima't, informa't i parla amb algú sobre el tema.